

lønnede Hverv, saa have flere af de nuværende Ministre, deriblandt jeg, gjort det samme; altsaa gjort det, som vi forekastede det foregaaende Ministerium. Det ærede Medlem siger — det er Sp. 207 —: „Derindre den Kritik, der blev fremsat over de sidste Højreministre, vi havde, i Anledning af den Forkærlighed, disse Mænd havde for at bevare tidligere lønnede Stillinger og forene dem med deres ministerielle Stillinger.“ Hvor tør det ærede Medlem dog staa op her i Tinget og sige saadan noget; det er jo ikke andet end Digt og Fabel. Vi vide det alle sammen, og de, der ikke vide det, eller som have glemt det, kunne blot læse sig dertil i Rigsdagstidende; saa ville de se, at der slet ikke fra Venstres Side over for Medlemmer af Ministeriet Sehested er rejst nogen som helst Anke over, at nogen af dem har beholdt privat lønnede Stillinger ved Siden af deres Ministerstillinger. Det, der blev rejst Anker over, var noget ganske andet; det, der blev rejst Anker over, var, at nogle af disse Ministre beholdt statslønnede Stillinger eller vilde beholde statslønnede Stillinger ved Siden af deres Ministerstillinger, hvilket efter Venstres Opfattelse var i afgjort Strid med bestaaende Love. Derimod har der været mangfoldige Tilfælde, hvor tidligere Ministre ved Siden af deres Ministerstillinger have beholdt privatlønnede Hverv uden at der, i alt Fald det jeg ved, nogen Sinde fra Venstre har været rejst den mindste Anke derimod. — Det ærede Medlem fandt det nødvendigt under sit Foredrag forleden Dag, formodentlig for, at vi ikke skulde tage fejl af Anledningen til Indholdet i det hele af hans Foredrag, gentagne Gange at antyde, at han nu afskyr Snapsen. Det kan jo være godt det samme, men derfor behøver det ærede Medlem ikke med sædvanlig socialdemokratisk Intolerance at drage til Felts mod dem, der fremdeles ikke afsky den. Men lad det nu være, hvad det være vil, saa gaar jo det ærede Medlem meget for vidt og er ganske paa Vildspor, naar han igenem en af sine Antydninger eller begge sine Antydninger i saa Henseende sigter til en Udtalelse, der skulde være falden fra mig ved Indvielsen af Sanatoriet ved Silkeborg. Det har været omtalt i en eller anden Avis, at jeg ved den Lejlighed skulde have holdt en Tale til Snapsens Pris, til den nationale Brændevins Berømmelse, og naar det ærede Medlem paa Afstand opdager noget, hvori der bare kan skimtes Digt og Fabel, saa styrter han sig

straks over det med Graadighed og anvender det. Men i hele den Historie er der ikke et eneste sandt Ord, det er Digt og Fabel alt sammen, og jeg synes, at man skulde være fri for her i Rigsdagen at faa den Slags Historier trukne ind i Forhandlingene.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at der var to Løjtnanter, som af Justitsministeriet havde faaet fri Proces. Jeg er meget overrasket over denne Beklagelse. Jeg havde tværtimod, oven i Købet bestyrket deri ved det ærede Medlems Udtalelser forleden Dag om, hvorledes der kunde være Grund til Udveksling af Takskrivelser mellem Socialdemokratiet og Ministeriet, troet, at jeg burde have haft en Takskrivelse fra Socialdemokratiet eller „Social-Demokraten“ i den Anledning. Jeg har følt mig saa sikker derpaa, at jeg har tænkt, at jeg mulig kunde have overset den, og har oppe i Ministeriet ledt efter at finde den; men der var intet. Jeg mener nemlig, at de Herrer burde være himmelglade, naar de fik den Lejlighed, som en saadan Retssag vilde give dem, til at komme frem med alle de umaadelige Oplysninger, de sige, de ligge inde med, til rigtig at faa de Forhold, de to Løjtnanter skulde have gjort sig skyldige i, belyste fra øverst til nederst. Det maatte jo være en uhyre kærkommen Lejlighed for dem. At Løjtnanterne fik fri Proces, var i første Række begrundet deri, at det var i Overensstemmelse med de gældende Regler; kun som et underordnet Hensyn tænkte jeg mig derved at kunne erhverve Socialdemokratiets Tak. — Det ærede Medlem klagede ogsaa over, at Sagen i Højesteret mod Pastor Iversen ikke var bleven tilstrækkelig fremskyndet. Jeg synes nu ikke, at der var saa frygtelig Grund til at haste efter den Dom. Det ærede Medlem mente, at Ministeriet allerede i Forsommeren burde have henvendt sig til Højesteret og anmodet Retten om dog at fremme denne Sag. Det forlyder, sagde det ærede Medlem, at Advokaterne allerede paa Forsommeren vare færdige til at procedere Sagen. Nu maa det ærede Medlem jo dog selv meget godt vide, at denne Anke er ganske og aldeles uberettiget, det ærede Medlem maa vide, at Justitsministeriet, den administrative Myndighed, slet ikke kan og slet ikke bør blande sig i Højesterets Forretningssag. Men afset derfra vil jeg spørge: Mener det ærede Medlem virkelig, at jeg, blot fordi han har hørt, at der var et Forlydende, maaske har læst i